

веднытъ боеве, расхождаше го по бойното поле. Царскыйтъ сынъ видѣ тука дѣйствително това що бѣ прочиталъ въ Исторіѣжъ, сирѣчь широко поле обляно съ кръвіе, удове разсѣчени, раскъсаны и отдѣлены отъ тѣлата, трупове на мрътвы и на други които беряхъ душъ, отъ които едни напраздно ся мѣкахъ да ся съживять, а други ся посѣвземахъ за да извыкатъ само: „Да живѣе царьтъ и пѣрвородныйтъ му,“ и послѣ издѣхнувахъ.

Тая жалостна гледка накара младыйтъ царевичъ да плаче, което като съгледа царьтъ: „Ето, сыно, рече, научи се колко скѣпо ми струва, и колко мя наскѣрбява тая побѣда.“ А послѣ каза на послѣдователитѣ си тѣзи достопамятны думы: „Постарайте ся за раненитѣ французы и пригодѣте имъ като на мои дѣца, а за неприятелитѣ ми погрыжѣте ся като за французы.“